

V Ž V ZUČ

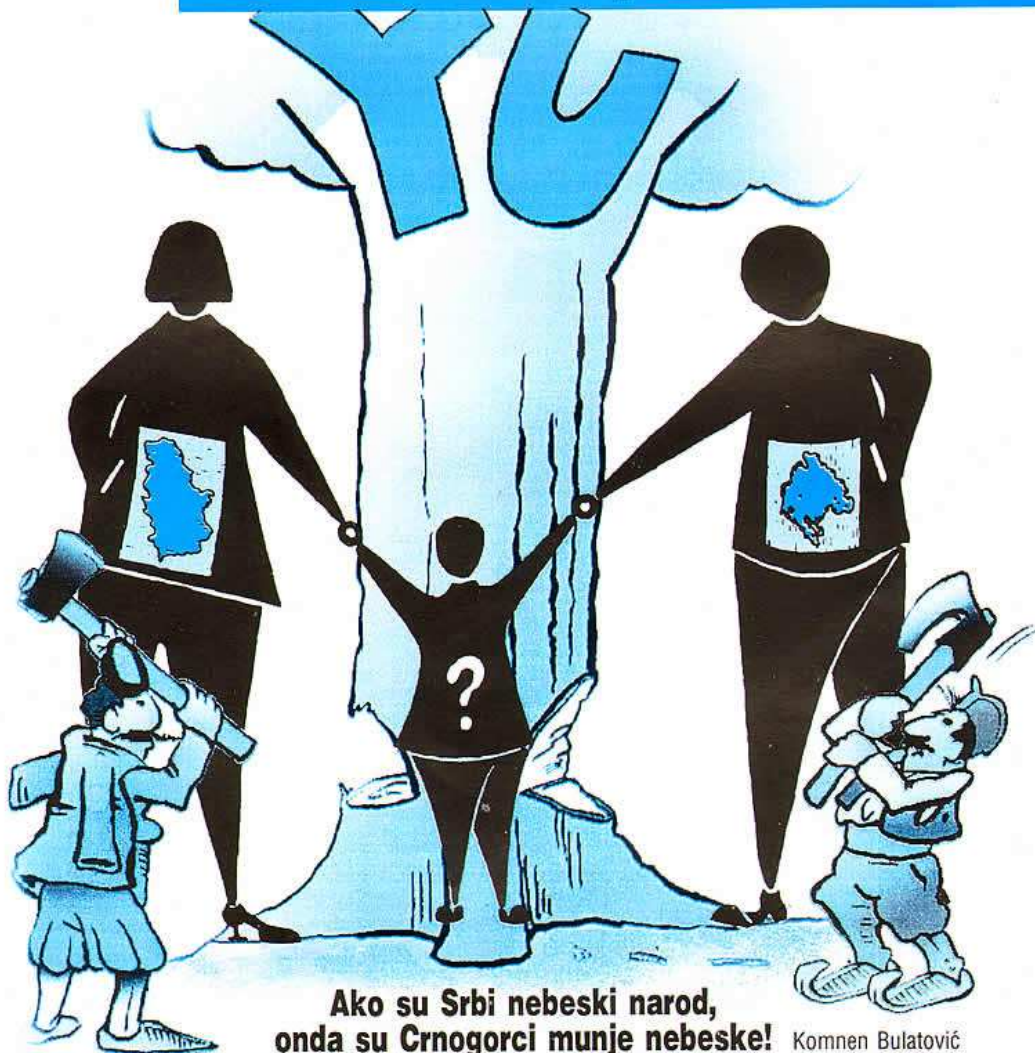
HUMORISTIČKA

ZAVISNA NOVINA

Godina: **četvrta** Serija: **B** Broj: **4**

Cijena: (za autore i donatore džabe) **1 EUR**

za trafikante poseban popust

**Ako su Srbi nebeski narod,
onda su Crnogorci munje nebeske!** Komnen Bulatović

Avgust je poznat kao mjesec koji se mnogima kroz godine unazad upamtio da u to doba godine može da privući.

Zbog toga vlade i vladari i svi imućniji idu na godišnje odmore. Tako nastaje zatišje za šegače iza mikrofona i sa govornica, pa i za mnoge njihove dušebrižnike, slušaoce i poslušnike, ali nastaje prava vreva za voljnike i nevoljnike koji se griju na drva. Zato imaju posla i drvosječe, i kamiondžije, i nabavljači, i potrošači, a posebno šegači. Treba u tom mjesecu, ko misli da se ne pomete u nastupajućoj zimi, da se osigura i da svaku palicu prešega na pet djelova, da bi mogla stati u furunu ili šporet. Privilegiju imaju samo oni što se griju uz ognjišta, jer oni sa drvlanika onako ucijelu prekrste palice i ljepota božja, pogotovo u ovom vremenu kad dim bilo kome ne smeta, a zahvalan je i za sušenje i mrsa i ostalog dijela zimnice.

Zbog toga je grad, manje više svaki, pun drvlanika i gomila balvana i čepanica, koji čekaju šege, šeganja i šegače.

Za mnoge gradove to je i prava atrakcija. Pošto su mnogi van kulturnih i drugih manifestacija, iako su po izjavama nosioci i nasljedja i sadašnjeg kulturnog trenutka, to je šeganje prava potvrda da se zaista i tu nešto dešava.

Dešava se, jer to je pravi simfonijski orkestar koji traje od zore pa do ponoćnih časova, a nekada se, ako je grad osvijetljen, produžava i na cijelu noć.

Nedostaje samo žiri za najboljeg šegača, a zbog slabog odziva sponzora i pokrovitelja, jer se oni uglavnom svi griju na parno ili električno grijanje, nema dovoljnih sredstava da se obezbijede nagrade. A, šegači bi bili zadovoljni da bude prva nagrada makar gajba piva, pa ostali kako produ.

Dočim, šeganje nije lak posao. To najmanje primjećuju šegači sa govornica i iza mikrofona. Dočim, pravi šegači, navikli na taj mukotrpni posao, prvo osmotre dobro drvlanik, pa tek onda počnu da rade kako treba.

Tanja palica samo cijukne, kao najkraća replika. Ako se naide na deblju onda nastaje zavijanje. A, kad se potrefi na čvor to je pravo zapomaganje i jauk koji traju do nedoslaha. To je nekad plač, nekad jauk, nekad pjesma duga i preduga, nekad naricanje. Sve u svemu ne poštuje se ni radost ni žalost jer šege i šeganja su nago-vještaj jesenjih kiša i božjih suza u mnogim mjestima, čak i onim prijestolničkim.

Sve je to opjevano i u izabranim stranicama kod mnogih naših poznatih pjesnika.

Tako će se završiti i proći ovogodišnja avgustovska trotoarska šeganja i mnogi ljudi će biti zadovoljni što su tu

brigu prebrinuli, pogotovo oni kojima je to uslov za opstanak. Jedino je što ih zabrinjava što će biti primorani da uz užarene stare furune i šporete slušaju šegače koji se vrate pocrnjeli ili ohlađeni sa ljetovališta i iz svojih

ugodnih vila, pa nastave skupštinska, poslanička, odborni-

Šeganje

ka i slična šeganja.

Kakva će tek to biti simfonija, a posebno što će svaki tražiti čepanicu sa čvorem, jer onda je šeganje neograničeno, a oni prirasci i grančice — replike će samo nezapaženo cijuknuti.

Ipak postoji razlika među avgustovskim i drugim šegačima, jer avgust je mjesec kad se turisti pojave u najvećem broju, pa kako u srećnim zemljama nema te atrakcije oni fotoaparata i tonskim kamerama snimaju sve to da bi pokazali po povratku svojim sunarodnicima.

Nijesu valjda zavrnuti da snimaju šegače i šeganja i balvane i čepanice sa drugih mjesta, jer im je to dosadno kad rijetko vide i na svojim TV programima, od onih koji su zaduženi da to rade, a iz dosade ne urade.

Tako ti je to dragi moj u vezi našeg avgustovskog i drugih šeganja.

I da ne zaboravimo još da napomenemo da je prava tragedija ako te šegači lažu! Zbog toga na vrijeme uočite razliku između šeganja i šegačenja. Budimo na vrijeme spremni da potražimo, po svom izboru prave šegače za drvlanike koji su nam složeni i spred kuća, a izbjegnimo one koji nam u kuću ulijeću preko ekrana ili se nameću bilo kojim sredstvima informisanja.

Crtež Danila Kiša iz 1958. g.

Pavle Đonović

Rođen 1934. godine u Crmnici. Osnovnu školu i gimnaziju završio na Cetinju, a filozofski fakultet — grupa književnost i jezik u Beogradu. Radni vijek započinje i završava na Cetinju: prvo kao profesor Cetinjske gimnazije, a potom u cetinjskim muzejima gdje je penzionisan kao direktor Njegoševog muzeja. Objavio je tri knjige poezije: "Umrlji šetač", "Ružni bogovi" i "Mornarske elegije". Pripremio knjigu crnogorskog humora "Dim u dim", objavio brojne prikaze, priče, reportaže, kozerije i satire. Kao režiser ili konsultant učestvuje u brojnim filmskim i televizijskim projektima. Prevoden je na više stranih jezika.

Dobitnik je brojnih nagrada i priznanja, među kojima Ordena rada sa zlatnim vijencem i Nagrade za životno djelo na Danima humora i satire održanim u Danilovgradu 2001. godine. Preselio se u sjećanje samo godinu dana kasnije.

*Za dug vijek, smijeh je lijek
(koji ne možete kupiti u apoteci),
ali, to neka vas ne muči,
smijeh stanuje u **ŽUČ-i**.*

Izdavač:
Kulturno-informativni centar
Bijeli Pavle
Danilovgrad

Danilovgrad 81410, naselje Jastrebo bb
tel. 069 033 117 - 081 815 477
Žiro račun: 55100-675-9-27013 Montenegrobanka
Poštarina plaćena u gotovom, honorari na veresiju.

Direktor i čelni urednik:
Dragan Mitov Đurović

Odgovornost kolektivna
- pojedinačna:
Radojica Bulatović

Urednik
za tekst:
Radomir Racković

Urednik
za karikaturu:
Luka Lagator

Grafički
urednik:
Ratko Mugoša — Mugi

Elektronski slog i prelom:
Bojan Popović
"Medeon" — Podgorica

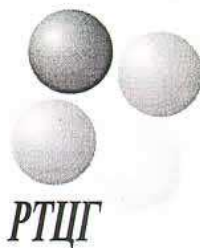

ZAPAD JE NAJBOLJA ODBRANA

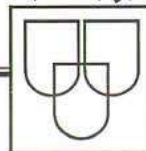
Ranko Jakić

DOBROTVORI

HKS
d.o.o. Štamparija
81000 Podgorica

GALERIJA

MOST
PODGORICA

BONI

Kad je kriza dajte kviza

Žene obožavaju muškarce koji uspevaju iz njih najviše da izvuku!

Vaš brak nije uzdrmao zemljotres, već vibrator!

U mojoj sobi mnoge devojke su izgubile plafon pod nogama!

Otkad mi je devojka saznala u kom grmu leži zec, pomaže mu da skoči!

Kad je u pitanju voćka, ne mogu da se odlučim između Višnje i Jagode!

Bio sam pijan kao majka, a ona me nabadila da sam otac njenog deteta!

Rade Jovanović

BAJKICA

PRVI hoće čim zarudi, DRUGI baš kada se budi...

TREĆI traži posle jela, ČETVRTI popodne dela...

PETI i ŠESTI u suton oba, SEDMI čeka gluvo doba.

Sve u svemu, svakog dana svi se drže seksi plana...

Tako u tri smene šljaka SNEŠKA sa sedam patuljaka!!!

argumenti

Nama bi svaka promjena dobro došla, pa makar to bio i "dan žalosti".

U govornima smo do grla. Sad je važno da nam ne klecnu koljena.

Džaba ti čvrst stav ako ti je "mek argument".

Mene su još u školi pripremali za ovo. Morao sam "Pakao" da znam napamet.

Još prije izuma viagre, nastupila su "jebena vremena".

Vlado Vlahović

DUGO-KRIVOKAPIĆ

Otkad Tito počiva u miru mi nikako da se skrasimo i živimo smirom.

Groblja su puna onih što su za života mislili da su nezamjenljivi.

Jedna od fabrika lijekova zove se "Jugolek". Sudeći po stanju u našem zdravlju, trebalo bi da se zove "Jugolelek".

Crnogorci su borci za sve osim za ženska prava.

Ko kaže da smo mi Crnogorci neradnici? A ko napravi ovoliko djece?

DUŠAN-ĐURIŠIĆ

Tek kad je postao providan otkriveno je ko je sve stajao iza njega.

Povratak u bazu propast je za onoga ko živi u oblacima.

Jadan je to raj bio dok batina nije iz njega izašla.

Vazda slaže da se slaže.

Bolje da jedan s drugim ne govore nego što jedan o drugom govore.

U IME NARODA, A U SVOJE PREZIME

Ako je petog oktobra bila revolucija,
mi smo prvoborci,
Ako je evolucija — majmuni.

Još se nisu stekli uslovi
za borbu protiv kriminala.
Sticanje je u toku.

Kad vide hladnjaču na drumu,
ronioci se krste.

Neviden incest: jebo sliku svoju!

Naša potrošačka korpa ispletena je
od pruća žalosne vrbe.

Strašni sud — prazan tanjir.

Budete li žalili za onim što imate,
nećete imati za čim da žalite.

Evropa je kompletna.
Samo smo joj mi falili.

Nema vaskrsenja bez jaja.

Napustili smo teoriju zavere.
Više držimo do prakse.

Ilija Marković

DOBROVOLJNI AFORIZMI

Crnogorac neće prvi na cilj,
da ne bi trčao počasni krug.

Socijalizam je počeo dobrovoljnim radom,
a završio se prinudnim odmorima.

Mjesečna primanja prilagođena su
dnevnim potrebama.

Česte obustave rada dovele su upropašćenu
fabriku do ivice rentabilnosti.

Mi nismo za prodaju.
Ali o cijeni možemo da razgovaramo.

Naš takmičar u trci na sto metara
napreduje iz minuta u minut.

Ako ne vidiš izlaz, ne ulazi!

Ne mogu oni toliko da nas varaju,
koliko mi možemo da im vjerujemo.

Čarapu na glavu — pa novac u čarapu!

Što tašta rodi — majka ne rada.

ČUVAR

Mijenjao je mnoga zanimanja i zvanja.
Za to je samo imao i volje i želje —
dok nije postao ono o čemu sanja:
odani čuvar svoje fotelje.

SAMOČUVAR

Ko umije dobro da se čuva —
okreće se kako vjetar duva.

TORBA

Nije kriva tu zemljina teža.
Zakonu se fizike prkosi:
Prazna torba od svake je teža.
Punu torbu čovjek lako nosi.

LJEVORUKI

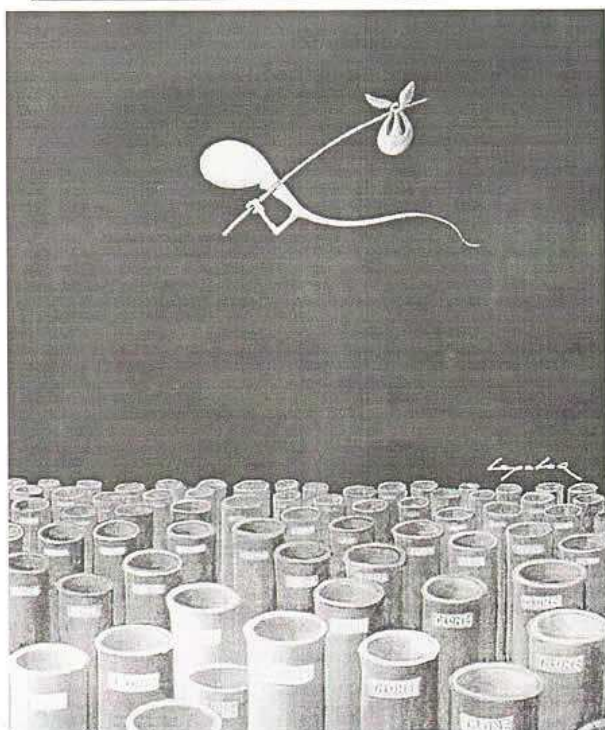
Danas u punom sjaju
imamo ovakvu zbilju:
Dok lijevi posustaju,
ljevaci su na cilju.

Savo Martinović

SMIJEH

Ako ti je život pakao,
smij se da ne bi plakao!

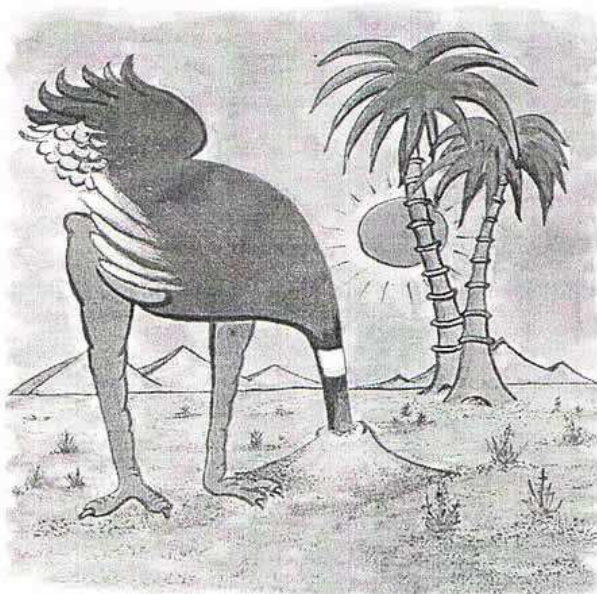
O davanje POŠTE

Kad su mu odali poštu,
lako mu je bilo oteti pare.

Izgubio je nogu u ratu,
pa su mu dodelili orden i
potvrdu da može slobodno
da prosi.

Moj deda može konju rep da iščupa, ali neće.
On je dobar dečko.

Svakog dana we nam je bolje, ali treba to izdržati.

Kad vas slepci vode, čuvajte se štapa.

Neki političari su kao plodovi:
ne padaju, dok ne istrule.

Šta će vam znanje, kad imate znanje?!

Mitar Mitrović

KONJSKA POSLA

Ovih se dana stara kobila
gospodinu konju oštro
obratila

I poslala mu protestnu notu
kao nikada u životu

Slušaj me — piše — rago stara
ovakav status mi ne odgovara
došle su mi do ušiju priče
koje dobrome konju ne liče

iznenadilo me od tebe starca
ponašanje na fešti kod magarca

posebno zamjeram na zdravici
upućenoj mladoj ždrebeci

Svi su se prisutni nasmijali
i začudeno te pogledali.

Ne pamtim te u takvom izdanju
u takvom njisku i rzanju.
To mi zaista ne odgovara
Upamti dobro konjino stara

Konj je samo posmatra i čuti
čeka kad će gospoda prekinuti.

A kad se malo smirila kobila
odgovor je na notu dobila

— Shvatite gospodo moje stanje
JEDINO MI JE OSTALO RZANJE

Slobodan Vučinić

BRAĆA PO

Koliko nas lažu, prosto da čovjek ne poveruje.

Stomak priznaje da je prazan. Glava teško.

Pogođeni smo njihovim promašajima!

Rekla je da me ne voli. Ali ja joj ništa ne vjerujem.

Vidio sam seks-bombu.
Dabogda u mojoj kući eksplodirala.

Kad političari zapuste zemlju, obrađuju narod.

Smrt nam ne gine!

Aforističar je čovjek koji ukazuje
na višak manjkavosti.

Vladimir Mićković

P
A
M
E
T
I

Snila baba — što bi rada,
pa ujutro pošla kod ginekologa.

Usvajali smo maternji jezik, jer očeve
nije moglo zapadnuti da progovore.

Kod nas stalno raste broj potomaka,
— NEZNANOG JUNAKA!

Iz ustavne povelje:
— Dvoglavog orla držati
u dvosobnom kavezu!

Mnogi su se Crnogorci obogatili,
gajeći ušne školjke.

Lijepoj riječi ne treba mikrofona.

On nam je očuvao zemlju.
— Svi kontinenti su na broju.

ODA LIZMI

Srbija i Crna Gora će sačuvati
PRVOBITNU ZAJEDNICU.

Crnogorci i visinu mjere na Terazijama.

Kad nebeski narod riješi da se
prizemlji — ne bira pistu.

Mi bi bili mnogo bolji narod,
da nije bilo divlje gradnje.

Mi nemamo probleme sa granicama —
dovoljno smo ograničeni.

Mi znamo, i bez Darvina, da smo
postali od majmuna. — Tu su
istorijske činjenice.

Ona dva jarca na brvnu, spasio je
Unprofur u zadnjem trenutku.

Batina ima dva kraja!
— A vucibatina — dvije stranke!

Ne vraćajte se u prošlost:
— Da vas ne uhvate na djelu!

Davljenik se i za stranku hvata.

Za dobrim konjem se diže prašina: —
Ako nije na asfaltu.

Pogledaćemo mi istini u oči,
ako do nas navrati.

Nikako da shvatimo,
kako to Solana da nam zabiberi?

Nikako da napravimo TRUST mozгова;
— Uvijek to ispadne TRUT.

I stara država kad umire, naš narod
kaže: — Dobro je kad ide po rédu!

J..... je država, kojoj himnu
pjevali su svatovi!

Penzioneri se više žale na mjesec,
nego na godine.

Istina i laž — koriste isti mikrofona.

I ako znate što je TVOR, za svoju drža-
vu kažete da je — TVOREVINA!

Da je nas otkrio Kolumbo — ne bi se
ima čime vratiti kući.

Nije to ni higijenski, kad se unutrašnji
organi miješaju u spolne poslove.

Kažu da izumire BJELOGLAVI SUP!
— Otkud onda kod nas toliko
bjeloglavih supovaca?

Rat u Bukovom vrhu

Rat je sa sigurnošću mogao biti izbjegnut, da neka budala nije zapalila Bukovi vrh. Ovako, to što nam se desilo je ništa, šta je sve moglo da nas snađe zbog tog požara, koji je samo u prvih nekoliko sati od izbijanja bio lokalni. Neupućenima je ovo možda čudno, ali da bi im bila jasna ova hipoteza, potrebno je samo nekoliko rečenica o Bukovom vrhu.

Buhovi vrh je naše strateško područje koje odavno ne pripada nikome. Još iz davne prošlosti se nametnuo kao idealan medaš za podjele na naše i njihove. S koje god strane gledano, on je bio i ostao naš, i ako je po međunarodno priznatim opštinskim granicama, po svemu sudeći, on po malo pripadao i njima... Uglavnom, mi smo prihvatili kao činjenicu to da je Bukovi vrh njihov, a da pripada nama, a oni, da je Bukovi vrh naš a da pripada njima... Tako smo godinama živjeli u bratstvu i slozi, iz kojekakvih razloga izmiješani, da se vi-

še nije znalo ko je naš a ko njihov, niti ko pije a ko plaća, što bi se reklo u narodu. Za sve to vrijeme u Bukovi vrh nije navraćao niko, niti je imao zašto, i o njemu se znalo samo toliko da je on simbol najdubljih naših podjela, na ove i one. Istorija je tu činjenicu ranije ignorisala, ali ovoga puta neće je moći niko preskočiti. Posle perioda (b)lagostanja, u doba najžešćeg odumiranja države, počeli su da nas posjećuju otkuplivači pečurke. To su prvo iskoristili naši, a odmah potom, skoro istovremeno, i njihovi. Ko je naš a ko njihov, pouzdano su znali samo otkuplivači. Onda se neka budala sjetila da pečurke najbolje bujaju na zgarištu... Mi smo bili sigurni da je čik potajno bacio neko njihov, a oni su bili uvjereni da je to uradio neko naš. Istoga dana, bez obzira na višedecenijsku harmoniju, bratstvo, jedinstvo, "Druže Tito mi ti se kunemo", mješovite brakove i ostale rebuse, tačno se znalo ko je naš a ko njihov, ko je gdje i ko je ko, a boga mi, i ko je koga i zbog čega. Čak se ispostavilo da su kod pojedinaca odavno postojali ažurirani spiskovi. Nedugo zatim, počele su da se gomilaju paravojske, vojske bez para, parapolicije i ostale grupacije, oko Bukovog vrha.

U Bukovi vrh su ušli istovremeno i naši i njihovi, i naravno, on je opet gorio. Nakon izvjesnog vremena, od strane međunarodnih posmatrača je konstatovano da nema ni mrtvih i preživjelih... Najveći deo i naših i njihovih je ne-

stao, a ostali su utekli po grupama, u kojima se, prema svjedočenju očevidaca, nije znalo ko je naš a ko njihov. Bukovi vrh je postao naša pusta teritorija i njihovo opustošeno područje. Znajući nas, međunarodna zajednica je, ipak, tu razmjestila svoje trupe. Kad je napokon izgledalo da je sve u najboljem redu, kao grom iz vedra neba, pojavila se vijest da je neko od međunarodnih faktora oštampao razglednice sa natpisom "Pozdrav iz Bukovog vrha". Odjednom, kao da iz zemlje niču, počele su da se pojavljuju naoružane grupice naših. Već sutradan neko je dojavio da se sa druge strane, takode koncentrišu i njihovi. Zna se šta bi bilo sledećeg dana, da sada već iskusna međunarodna zajednica nije djelovala preventivno. Ni manje ni više, nego na CNN-u, pojavio se portparol NATO-a i saopštio: "Bukovi vrh je naš"! Unaprijed pripremljen i dobro upoznat, da jasni iskazi kod nas obično izazivaju zabunu, nastavio je sa pojašnjavanjem... "Od večeras, ponovo ste vi i oni mi, mi i vi smo oni, ovi i mi smo vi, vi ste oni kad smo mi vi, a oni su vi kad ste vi mi... Kad ste vi i oni mi, mi smo onda vi, a ako vi postanete oni, oni će biti mi..." Nakon toga saopštenja svima nam je laknulo. Posle dužeg vremena i zadnja budalastina je shvatila suštinu. To sa Bukovim vrhom

nikome nije trebalo, ali je moralo. Zašto niko ne zna, a i ne pita... Bez obzira na to, već sutradan, međunarodne trupe su počele da traže osumnjičene za požar u Bukovom vrhu. Dugo nijesu mogli nikoga da nađu, što je uzdrmalo duhove na Zapadu. Onda, nakon izvjesnih konsultacija sa nekim našim koji su pljunuti oni, iznenada su saopstili da je požar izazvao neko naš, a da smo krivi mi. Pošto nismo znali ko je, listom smo se svi prijavili. Taman što se učinilo da je problem trajno riješen, krivicu za požar su preuzeli oni. Odmah po tom, kao nekada u stara dobra vremena, opet smo na jednom mjestu bili i mi i oni. Na požar se skoro i zaboravilo, kad je neko doviknuo: "Pogledajte, opet gori Bukovi vrh..." To je najviše zbunilo međunarodne posmatrače, jer bilo je dogovoreno, tek za tri godine...

Vladislav Vlahović

Pretežn vedr

(Za one koji su zaboravili da uključe Radio Crne Gore
i one koji vole da obnavljaju gradivo)

**Kad su nišanske sprave u kvaru
i počasnim plotunom može početi rat!**

**Srbija se saginjati neće,
sem kad poželi da poljubi Crnu Goru.**

**Danas bi bitka na Kosovu bila održana
na tuđem terenu!**

**Crnogorci su bili Srbi
i prije pojave Srba!**

**Kad je u pitanju plaćanje glavom,
platni promet sa Srbijom nije ni prekidani!**

**Labudova pjesma ne može biti himna...
Širi nerealni optimizam!**

Besposlenost

Besposlen pop
jariće krsti,
Besposlen političar
jaretinu brsti!

Život

Život je gorak,
čašom razbijem tugu,
prva je čorak —
dajte mi drugu!

**Bog nam je sačuvao pamet.
Kolika je i nije mu bilo teško!**

**Sa Srbijom i Crnom Gorom,
Savjet Evrope bogatiji je
za jednog siromaha!**

**U vinu je istina.
Na dnu flaše!**

**Televizor je u redu.
Tražim majstora
za popravku programa!**

Radomir Backović

Humoreska

O DŽELATU

Pred dželatom je stajao još jedan na-
poran radni dan.
Jedna za drugom redale su se egzekucije. Mišića-
ve ruke su neumorno dizale i spuštale teško sečivo na vra-
tove nesrećnih osuđenika. Glave su se kotrljale poput lube-
nica. Ispod crne kapuljače slivale su se krupne graške zno-
ja. Publika je euforično klicala. To je dželat bio podsticaj
da danas prebaci normu.

A onda, neposredno posle zadnje egzekucije, stao je
pred publiku, bacio joj sekiru, skinuo kapuljaču i trijumfal-
no se poklonio. Mnogo godina kasnije, dok je uveliko uži-
vao nacionalnu penziju, na pitanje novinara zašto je javno-
sti otkrio svoj identitet, bivši dželat je odgovorio:

— Nisam mogao da se pomirim sa sudbinom neznanog
junaka. Ubila bi me anonimnost.

Vladan Sokić

U se i u svo je muze

Siroti revolucionari: morali su i revoluciju da unovče!

Ne pita se ko se kako krsti, no se pita krsti li se srpski!

Vlast prolazi — mito i korupcija ostaju.

Crnogorci nijesu ginuli na bojnim poljima,
nego na bojnim poljanama.

Kad roditelji počnu da tuku svoju djecu,
to je siguran znak da su se prepoznali u njima.

Dok su čutale muze, neki su punili guze.

Kumrovec je nekada bio naša Sorbona.

Crna Gora je pjesma koja se ne da opjevati.

Crnogorska istorija je mnogo razvijenija od geografije.

Crnogorci trebaju da se uzdaju u se i u svoje Kruse.

Nije lako biti Crnogorac:
treba stići i utoći i na radnom mjestu postojati.

Crnu Goru je teško nositi i u srcu i o vratu.

Crnogorci se vraćaju Crnoj Gori
i kad iz nje nikud nijesu odlazili.

Komnen Bulatović

PRANJE NOVCA I(LI) OBRAZA

*Taman smo bili počeli da mu
vjerujemo, a on promijenio
mišljenje.*

*Bio je izgubljen slučaj ali se
uvijek nalazio na pravom mjestu.*

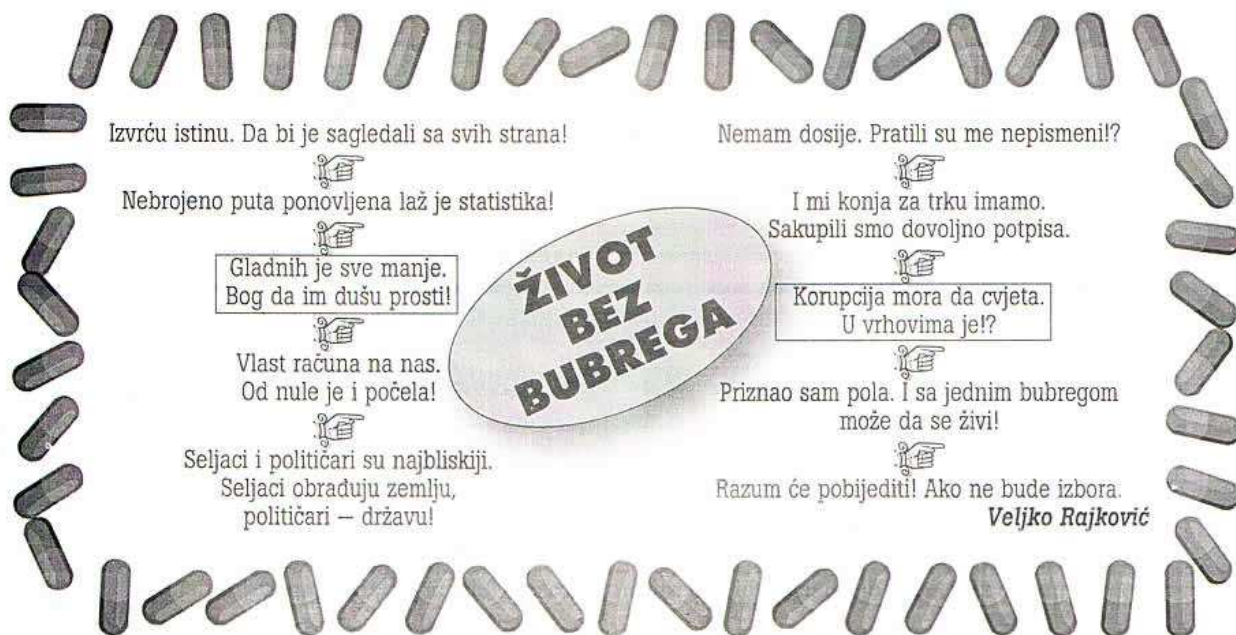
*Lakše je oprati novac
nego obraz.*

I rasni pas je samo — kućkin sin.

*Tvrdili su: na mladima svijet
ostaje, a mladi odoše u svijet.*

*Ko kaže da nijesmo napredovali:
nekad su nas tjerali na
prinudni rad, a danas na
prinudni odmor.*

Veselin Brnović

Izvrću istinu. Da bi je sagledali sa svih strana!

Nebrojeno puta ponovljena laž je statistika!

Gladnih je sve manje.
Bog da im dušu prosti!

Vlast računa na nas.
Od nule je i počela!

Seljaci i političari su najbližiji.
Seljaci obrađuju zemlju,
političari — državu!

Nemam dosije. Pratili su me nepismeni!?

I mi konja za trku imamo.
Sakupili smo dovoljno potpisa.

Korupcija mora da cvjeta.
U vrhovima je!?

Priznao sam pola. I sa jednim bubregom
može da se živi!

Razum će pobijediti! Ako ne bude izbora.
Veljko Rajković

ŠTO SJEKANJE MI SLI

○ Za djecu revolucije
Država plaća alimentaciju.

○ U nedostatku velikih pobjeda,
stavićemo i male poraze.

○ Pendrek,
kako to ubjedljivo zvuči!

○ Strani smo plaćenici.
Živimo od inostranih kredita.

○ Često mijenja stranke.
Hoće svima da pomogne.

Umjesto da zatvaramo krivce, zatvaramo oči.

Mijo Miranović - Grof

(Nebo) deri

Sila boga ne moli
— a mi se molimo sili.

Problem Kosova je u tome
što Amerika želi da se
graniči sa Srbijom.

I nepismenima se crno piše.

Srbi više nijesu nebeski na-
rod — sve više su upućeni
na podzemlje.

Neću više da ćutim, hoću da
kažem da se i ja slažem.

Vojislav Vojin Brnović

Б. ЈАЉИЋ

APRILIJADA

(rok upotrebe neograničen)

Prvi april sada kratko traje
od nekdašnjeg znatno duže,
njegovim se vrlinama
skoro stalno mnogi služe.

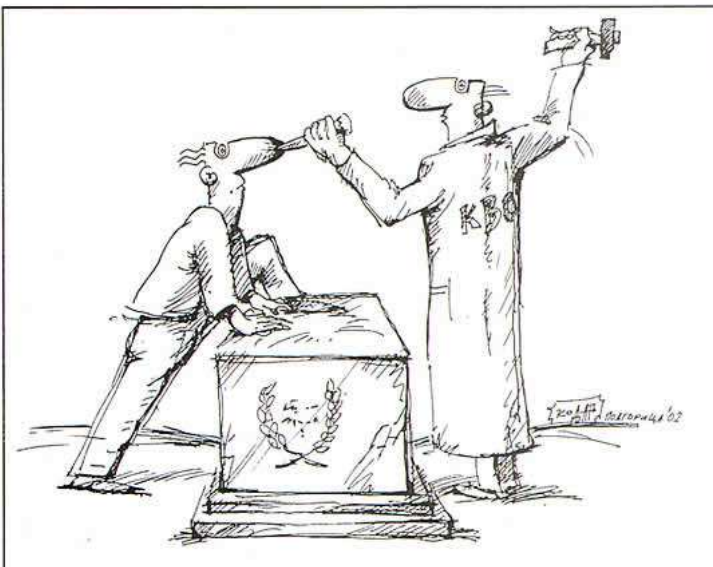
Prvi april pri ruci je
spreman vazda kad im treba,
ljeporečje njihovo je
mamac koji žrtve vreba.

Posluže vas ko od šale
prvoaprilskim manirom,
nahrane vas iluzijom
blještavom praznim tanjirom.

Oni siti a vi gladni,
vi grešnici, oni sveci,
vama jednom Prvi april,
njima dva po šest mjeseci.

Bogoljub Boban Velimirović

PRVA KOLONIJA

Štrajkuju gladu
jer su siti svega.

Žuč zaliva život
sistemom kap po kap.

Cvijeta Todorović

Branio se ćutanjem
pa je ispao ćutuk.

Darko Žunjić Batan

**D
A
N
I
L
O
V
G
R
A
D**

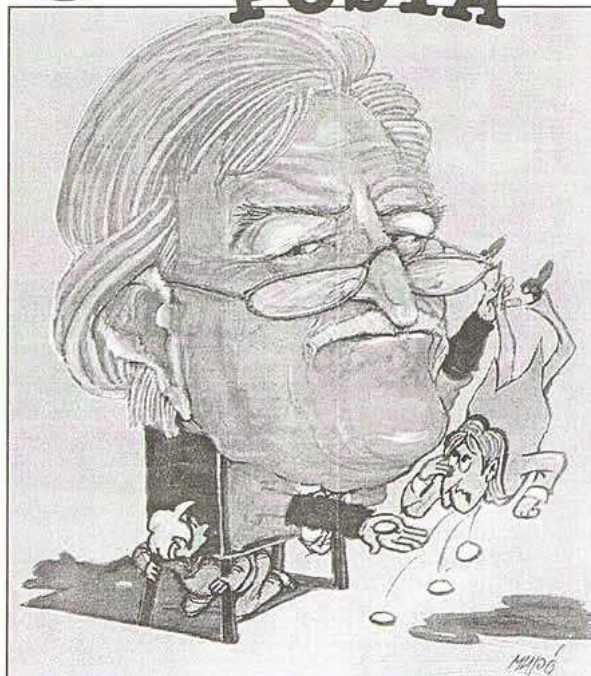

Učesnici kolonije:

Goran Čelićanin, Darko Samardžić, Luka
Lagator, Miroslav Georgijevski, Nikola Otaš
i Darko Drljević

**Z
P**

**ZADNJA
POŠTA**

**Š
I
Š
A
N
J
E**

*Ma kojim se pismom služili,
crno nam se piše.*

*Brav je najmirniji
kad ga najviše šišaju.*

*Kad je dobio riječ,
izgubio je posao.*

Jovan Eraković

**B
R
A
V
A**

KARIKATURE

2
0
0
2

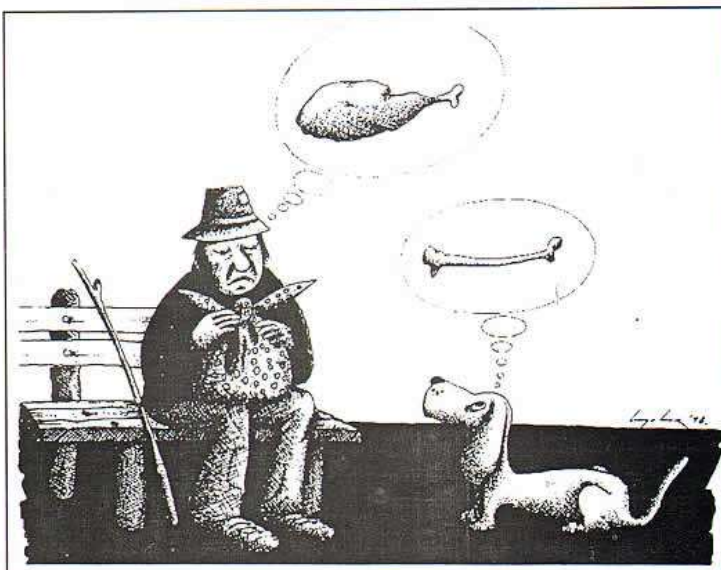
ULIZICA

Kameleon s trista lica —
u svaki se lik pretvori:
puzi, kevdje ulizica —
niti tvori, ni govori.

Ko o tranji ispred vrata,
svi o njemu čiste noge.
Sav od smrada i od blata —
vazduh kuži, davi mnoge.

Svi odlaze s pozornice,
al' ostaju ulizice!

Savo Kadović

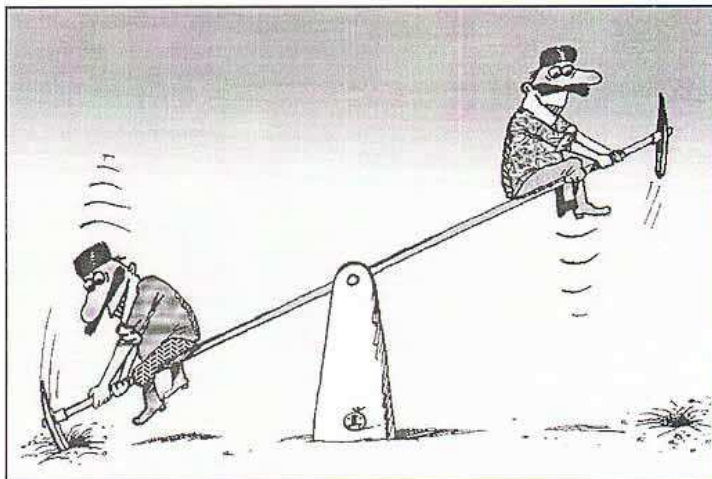
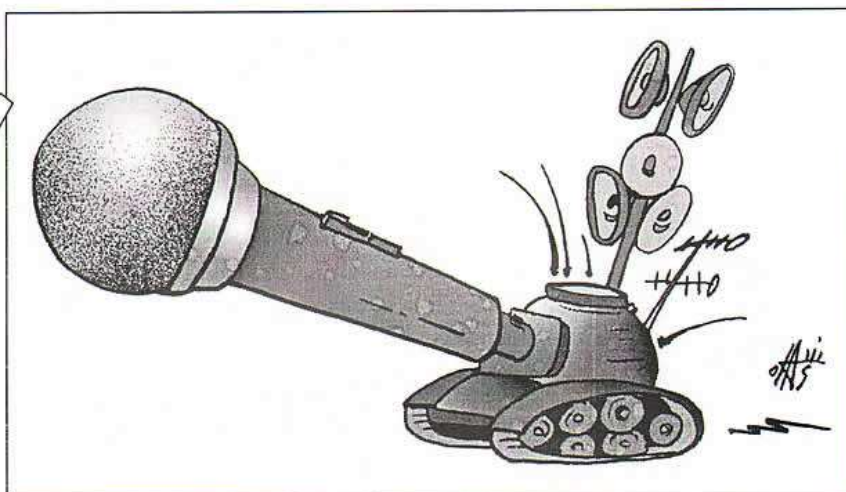

PRESUDA

Jesen stiže, posao ne dobih
na birou mladac se zarobih.
Veli meni moja mila nana:
"Sine Mile, ti ne gubi dana.
Što oklevaš, hajd' se malo preni
obradi se komšinici Leni.
Zdrav, školovan, a ne znaš se snaći
ona će ti pos'o lako naći.
Poslušaj me moj sine jedini
Lena ima teču u opštini."

Rekao sam Leni, al' ne vredi
evo šta je zapravo po sredi.
Rekla mi je u šljiviku Lena
pod uslovom da mi bude žena
i uzalud da ne gubim dane,
da se manem moje mile Jane.
Mene muče muke nano mila
Jana mi je prva ljubav bila.
Kako Janu mladac da ostavim
srećne dane ja da zaboravim.
Za Janom mi moje srce ludi
mila nano, hajde sad presudi
slika ti je sada vrlo jasna
hajd' presudi, ne budi pristrasna
ni po sinu, ni budućoj snaji
kao da si u sudskoj odaji.

Radomir Đurović

PRISPJEK

A da "ja sam prošao sито i rešeto, ovaj grdni svijet ispitao..." E, jado moj... klasika je klasika, al nijesmo ni mi za bačiti. Evo, pretpostavimo ja! Nijesam da rečeš... ali, nijesam bogomi ni da ne rečeš, je l de? Sve zavisi s koje visine gledaš...

Nede uoči Nove godine preporiječih se ja s ocem...

"Što se, veli, više ne ženiš — ka ostali."

A da de da se ženim? Kad se oženiš, ajd zdravo. Ovako, slobodan ka pčelica — čuk na ovaj cvijet, čuk na onaj cvijet, ajde jadan. A cvijeća ima raznoga. Poku-piš sok, e...

A znam ih koji su se poženili. Puštili drobove, tobože pametno zборе, iz grla — gr, gr, br, br... bi reka ka će sad Solomuna rodit...

Malo je falilo da i ja drobove puštim...

Padaše kiša, česa kiša, to ka da se nebo provalilo, ka da ga je neko razbučilo... a da kiša, razumiješ...

Pošli ti mi na Marezu, a dan bi-jaše lijep, vidi, ne, bogomi, no na Glavu Zete... Kolima... moji-jema, e... Da ti se ne falim, al za dvades minuta sti-gosmo, mada ga nijesam bio napu-nio s vrha...

U kola nas četvoro: Vido s devojkom i ja... Kad?

Idemo mi, ide-mo, a ono ti se počese kupit oblaci, al mi ukola... a ko bi se nada da će se što desit.

Ušli mi, naručili, i ja kako bijah zagrlio ovu moju, biće da se... ma jes; kad na vrata otac mi, s društvom. I onako s vrata: "Aj, neka ni je srećna ta snaha!" Pa levor iza pa-sa tan-tan-tan u oni plafon. Dok skočiše ljudi: "A da ne, zaboga, ovo je restoran, mož ubit koga..."

"Vidi, kako je stiska... a de si snašo..." sjede ti otac za naš astal. Ni ne pita je l slobodno, ni ništa.

"Još jednu turu!"

Čeka, tata, nijesmo ni ovo popili...

Al aj sad ti.

Vido se smije — da krepa: "A što nijesi ocu reka, ka-ko te nije sramota da ocu ne rečeš, da ga upoznaš..." i te rabote.

Sipa ulje na vatru, razumiješ...

Puštih ti ja onu odma.

Miči se, reko, i izmakni se. Mada nijesam ima namje-ru da ispanem grub.

A ona osjetila, što li, pa se ocu smješka... Smješka se i otac, smješka se i Vido... svi se smješkaju — jedino se mene utrovice kidaju.

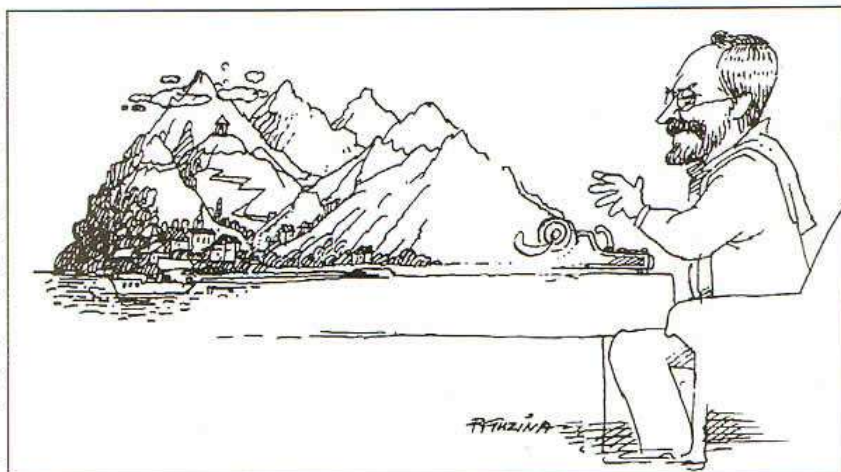
Oće otac da me nagrdi. A mene nije nâ m padalo da se ženim.

Neka ja, no ova devojka. Smješka se... a jedna moja ri-ječ sve će prekratit. A de će onda bježat?

I čekam momenat, da splasne oduševljenje: neopravda-no, razumiješ. Da ne ispane sukob generacija, da devojka ne iskoči na grdan glas rad mene; a da delikatna situaci-ja, ako ćemo objektivno. A neću ni ja da se to dalje širi... jer ko će vatru poslije ugasit.

Treba energično i odma.

Konobar! Viknem.

"Čeka, mali, kad popiješ... založi, metni nešto u us-ta. Napićeš se, pa nećeš da ti je ja doma vodim."

Konobar, vik-nem opet i iz gla-sa, oli doodit? Dode... i ja ti na-ručih dvije runde unaprijed i svima po porciju pastrm-ke.

A kako ova ma-la pijaše koka-kolu, idaše svaki čas onamo. Te se

i ja diži, pa kroz salu, oko kuće, do na ono mjesto.

Bruka! Čekam... pa opet nazad, pa opet pred ona vra-ta... a ja ti lijepo...

Mislim se onako, uza zid, čekajuć... kad ti poče da ro-minja, ama takve kapljice da te svaka zaboli u glavu. Ova još ne izađe otud, a ja bijah vas u голу vodu. Puštih ti ja devojku i trkni da utečem od kiše.

Aj da ti je to videt. Nasta trka...

Izmiješa se oni narod, prevrnu se krov od slame, poče-še da bježe ljudi u kola...

Ja se obrni, ni oca, ni Vida... te potrči do kola. Psuje Vido... skinuo majicu pa pokrio svoju devojku. Ne mogu uć, ključevi su kod mene...

Otac je uteka sa svojimem društvom...

Dragan Uskoković

SLOBODAN SIMIC

**Ja sam i narodni heroj
i ratni zločinac.
Sve zavisi koja je stranka
na vlasti.**

**Naša zemlja je toliko
zadužena da su morali da
nam popišu stanovništvo.**

**U našoj zemlji je najveća
sloboda kretanja.
Svi su otišli.**

**Zajednička država je
promenila ime, i svako je
uzeo svoje devojčako.**

**Nismo mi ni tražili ceo
kapitalizam! Samo njihove
plate.**

Rastko Zakić

PO SEĆANJU

Srpski nacionalni program:
Svi Srbi u svim državama!

Kada odvojimo kukolj od pšenice,
pšenicu ćemo baciti.

Dolazi naše vreme:
poslednjih pet minuta.

Za nas je sloboda ne kad gladni jedu
nego kad ginu!

Tata je upravljao,
majka je davala pravac,
sin je pritiskao gas,
ćerka je puštala muziku —
eto kako je došlo do naše nesreće.

Novi Božji poredak

Ubi Kain Avelja,
brata svojega.

Ubi Neandertalac
prvog dinosaurusu, ubi
Kromanjonac drugog,
ubi Krapinac preostale.

Ubi teški rad robove pri gradnji faraonskih piramida.

Ubi Ahil Hektora mačem, ubi Paris Ahila strelom u petu.

Ubi biljni otrov mudrog Sokrata, a zmijski lepu Kleopatu.

Ubi obično slepo crevo Aleksandra Velikog, a obična
bosanska čakija u ruci Bruta ubi moćnog Cezara.

Ubi Kaligula majku i ženu, a Henri osmi samo četiri
žene jer više nije imao.

Ubi Vezuv Pompeju, ubi lepra sirotinju, ubi kuga sred-
nju klasu, ubi sifilis bogate.

Ubiše inkvizitori veštice, ubiše francuski katolici svoje
protestante, a američki svoje Indijance i bizone.

Ubi Korteza pola Južne Amerike, ubi Džingis kan pola
Azije, ubiše evropski doseljenici pola Australije, ubi Napo-
leon pola Evrope, ubi Hitler pola sveta.

Ubi giljotina decu francuske revolucije, a Sibir decu ok-
tobarske.

Ubi Turčin Srbina jataganom na Kosovu, ubi Hrvat Sr-
bina maljem u Jasenovcu, ubi Srbin Srbina sekirom u Ra-
dovanjskom lugu.

Ubi turski beg jednog crnogorskog barjaktara, ubi, za
osvetu, jedan crnogorski serdar tri turska bega i još pride
jednog pašu.

Ubiše Englezi Drezden avionskim bombama, ubiše Ja-
panci Kineze ručnim, ubi Truman Japance atomskom bom-
bom.

Ubiše lovci životinje, ubiše ribolovci ribe, ubiše testere
šume, ubiše pesticidi insekte.

Ubi holesterol gurmane, ubi droga omladinu, ubiše ma-
ligani žedne.

Ubi pustinja Afriku, ubiše orkani Južnu, Srednju i Se-
vernju Ameriku, ubi ozon Arktik i Antarktik.

Ubiše roboti svoje pronalazače, ubi korozija robote.

Ubi planeta zemlja samu sebe...

Gleda sve to gospod Bog odozgo, pa viknu:

— Petre, o Petre, kako beše onaj početak?

— Opet ste zaboravili, Gospode?

— A kako i ne bi zaboravio kad sam, po onom mangu-
pu Darvinu, star šest miliona godina. Dakle, kako beše po-
četak?

— Oče naš, iže jesi, na nebesi...

— Ne taj, Petre, onaj drugi iz mog prvog romana!

— Ako mislite na SVETO PISMO onda je početak
ovaj: U početku Bog stvori nebo i zemlju. A zemlja bješe
bez oblička i pusta, i bješe tama... I bi svetlost!

— Taj početak, Petre! Uzmi olovku i odmah piši moju
najnoviju naredbu: U početku Bog stvori nebo i zemlju...
a zemlja bješe...

Bora Oljačić

Dogovorili su se Niko Bidžo i komšija Gavro da zajedno pođu u lov na zečeve. Ni jedan ni drugi nijesu bili vični lovci, a puške su im bile stare flintre kojima se divljač mogla ubiti samo iz neposredne blizine.

U zoru Gavro je zalupao na Nikova vrata. Niko se na brzinu obukao i doručkovao, a žena mu je za ručak zavela u papir parče hljeba i pršute.

— Jesi li i ti ponio što za jelo? — pitao je Niko.

— Uzeo sam komad hljeba i sira — odgovorio je Gavro.

Pošto je Gavrova torba bila velika, Niko je u nju ubacio i svoju hranu. Napunio je bocicu crnog vina i stavio je u džep. Sobom je poveo i malog psa Žujka, da bi ga učio lovu.

Krenuli su uz planinu. Kad su naišli na šumu, razdvojili su se i dogovorili da oko podne budu kod Mašovog izvora, gdje bi zajedno ručali.

Niko je pazio da mu se pseto ne izgubi. Od njega inače nije imao nikakve koristi. Žujko je besciljno jurio, lajao na ptice i pokušavao da hvata leptire. Nije smio da pređe preko jednog potoka, pa ga je Niko morao prenijeti. Noseći ga u naručju, preskakao je s kamena na kamen. Na sred potoka okliznuo se i pao u vodu. Žujko je sam isplivao na obalu i stresao sa sebe vodu. A Niko je nakupio gomilu suvog granja, zapalio vatru i dugo sušio pantalone, čarape i opanke.

Podne je već odavno bilo prošlo kad je Niko stigao kod izvora.

— Zabrinuo sam se za tebe. Gdje si dosad? — pitao je Gavro zvaćući posljednji zalogaj.

— Gladan sam. Izvadi to iz torbe — zatražio je Niko Bidžo, naslanjajući pušku uz stijenu.

— Ja sam sve pojeo.

— Zar i moju pršutu?

— Sve. Dugo sam te čekao i pomislio da nećeš doći — pravdao se Gavro.

Niko je sjeo umoran, gladan i ljut. Smišljao je kako da ga kazni zbog nedrugarskog postupka. Motreći u obližnju šumu, naglo je ustao i šapnuo:

— Lisica!

Naperio je oroz na pušci i potrčao prema šumi. Otuda se ubrzo začuo pucanj i jauk:

— Oj! Poginuh!

Gavro je pritrčao i našao Nika prislonjenog uz drvo, a desna nogavica mu je bila sva crvena.

— Kako si to ranio sebe?! — zaprepastio se Gavro. — Šta ćemo sad?

— Brzo me nosi kući! Aj! — stenjao je Niko.

— Da ti previjem ranu?

— Ne! Oduzi me što prije, da ne umrem ovdje! — zavapio je Niko.

Gavro ga je uprtio na svoja leđa, uzeo obje puške i krenuo niz brdo. Nosio ga je, nosio sve do kuće. Videći ranjenog muža, Nikovica je zalelekala. A on se spustio sa Gavrovih leđa i, smijući se, umirio ženu:

— Ne kukaj, nije ovo krv, nego vino!

Gavro se jako naljutio što ga je Niko prevario i jahao kao magarca. Nikada više nijesu zajedno lovili.

Milenko Ratković

Kada te i najmudrija misao osvoji — obavezno do deset izbroji.

Nije imao ništa protiv ogledala — ali mu se iz njega rugala budala.

Poštovani prijatelju pripazi barem petu — ako izgubiš glavu, samo će brico imati štetu.

Od morskih pasa niko ne treba da se plaši — od njih nas čuvaju dinamitaši.

Kriv si budalo — krao si na malo.

Policija je uvijek na pravoj strani — sitne lopove hapsi, krupni su ugledni građani.

Nijesmo bez ičega — ostale su nam te (n)kovine.

NEKI MOJI

Kao kad bacaju grudve snega
Tako bacaju mrežnju na mene
Duvaju u svoju mutnu zlobu
Goblentju crne uspomene

Ne znaju za reč blagu procvalu
Misle samo na podvalu
Namere svoje vešto skrivaju
U mojoj patnji uživaju

I gde god obesni mrdnu
Drugome se uvek posprdnu
O sebi misle sve najbolje
Iz očiju im prašte zlovolje

Ne znam šta se sa njima zbilo:
Umočili dušu u ludilo!

R
O
D
A
C
I

SAVREMENI VITEZ

Ja sam vitez neukrotiv
Sve što kažu ja sam protiv
Ja sam priči glavni motiv
Ja sam čova zvani Gotiv
Ja sam ovog doba vesnik
Ja sam orkan burevesnik
Brz nestižan kao soko
Vitez koga krasi oklop
U svakoj sam veri raspop
Međ gujama guja poskok
Majke zemlje vrli sin
Nešto kao Raspućin

Kada hodam ko da zvonim
Nevoljene brzo sklonim
Silama sam ja toponim
Neposlušne uvek gonim
Od poslušnih testo svijam
Svijanje mi mnogo prija
Slično vetru kad čarlja.

Žarko Đurović

ŠTRAJ KAČKA

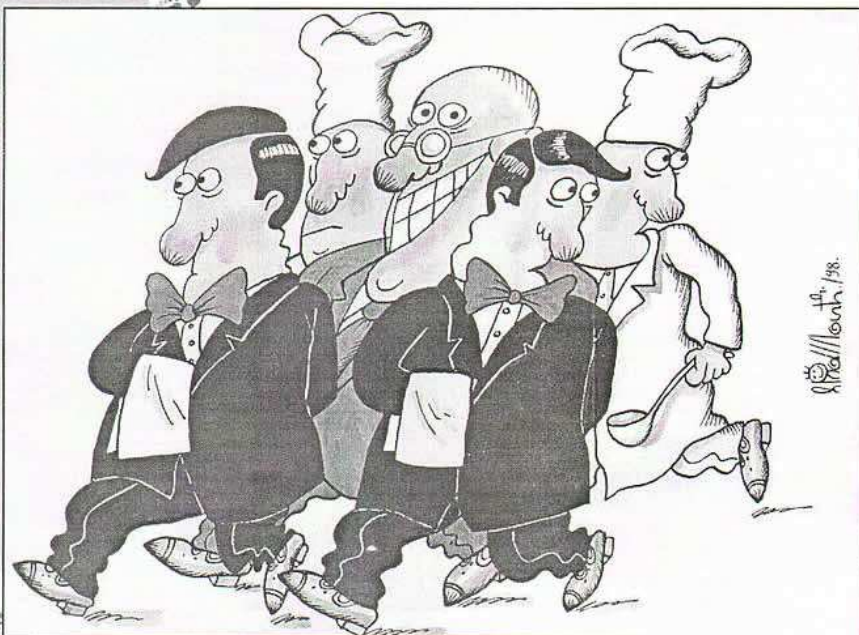
...Crnogorska brda su bila naseljena
Još u praistorijsko i antičko doba
A kultura gorštačka...
E, tu je za danas tačka
Družino moja dačka
Pogrešno da ne budem shvaćen
Čas je na pola skraćen —
Regres mi nije plaćen!

...Kvadrat hipotenuze
Pravouglog trougla
Jednak je zbiru kvadrata...
Toliko za danas, djeco
Ne prekidam čas iz inata
Imam preporuku Sindikata
Jer, premala mi je plata!

...Imenice su promjenljive riječi
Označavaju bića, predmete ili...
Da, izvinite, kraj časa je, djeco,
Nadam se da ste shvatili:
Prevoz nijesu platili!

...Svijet je bio podijeljen
Na dva suprotstavljena bloka...
Ali, o tome ćemo narednog časa
Ne mogu bez toplog obroka!

A osim svega toga,
Za ime Boga
Nije u pitanju nikakva politika
Već sasvim poznata teza:
Štrajk je PRAVO radnika
A plata — državna OBAVEZA!
Murat Đorović

bi što bi

Dvore, po običaju. Kad mi-nu ponoć, sinovi naredili da posluže sve, ka da je svadba, a ne žalost.

Kad se malo i poteglo, da se i ugriju, Vujo komentariše, ka da neće:

– Da su ga ovako za života hranili, ne bi danas na taulin bio no sa nama sedio i krka, ka od svoje muke.

VUJADIN ŠARANOVIC

navalio pa navalio pa

Došla Vuju u posjetu kolegi-nica sa studija iz Bosne. Ostaće koji dan, pa produ-žit na more. Upozna je sa drugom i kumom mu, inače neoženjenim. I ona neudata, pa dako i svadba bu-de. Pri kretanju pita Vujo, onako ka da neće: — Bili kakve koristi od onoga poznanstva.

– De me upozna sa njim, žesti se ona, navalio, navalio, nekoliko pu-ta ponavlja ona. Vujo čeka da izu-sti što je navalio kad će ona:

– Navalio da mu nabavim lo-vačkoga psa iz Bosne.

– E, repom mu se okitio, ljut-nu se Vujo, pa je isprati na auto-bus.

GRAHOVSKI KOMANDIR
NIKOLA ANDRIJIN KOVAČEVIĆ:

Kašalj, rda i nikogovina
ne mogu se nikako sakriti.

DRAGO OBRENOV, harambaša:

Ne priliči nositi crnogorsko
(zlatno) odijelo a srkati skrob.

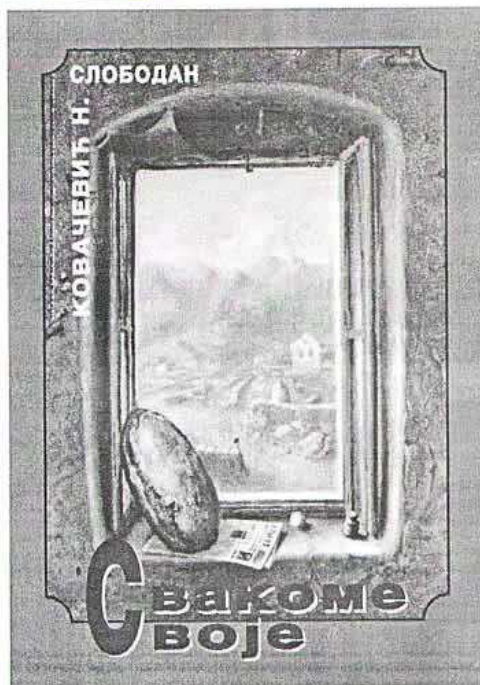
LAZAR RADOV ODALOVIĆ:

Nije čovjeku kasno i u
posljednjoj uri pojesti govno.

VASILJ KOSTOV BULAJIĆ:

Niko nije dobio rat protiv
rakije.

LJUBICA POPA MITRA BULAJI-
ĆA, obješenog 1942. godine pod
Trebjesom. — Ko pogibe ledina
mu, ko ostade medalja mu.

JEDAN GRAHOVSKI
DOMAĆIN, kaže:

“Sve me je u životu prevarilo
osim balege. De sam je bacio, po-
znavao se i treće godine”.

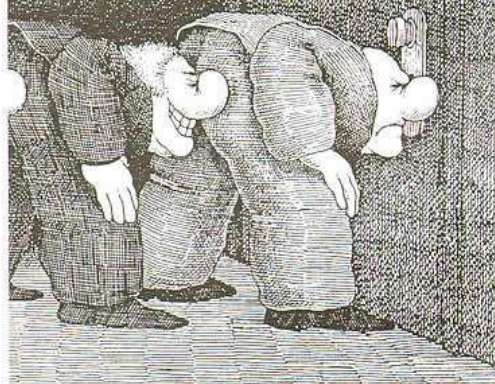
PETAR PEJOV BULAJIĆ:

Lako ti je živjeti lijepo, samo se
odreci lakomstva. Od lakoma
čovjeka gori je samo prelakom.

NIKOLA ĐOKOV VUČETIĆ:
Dok je pleća, biće preduzeća.

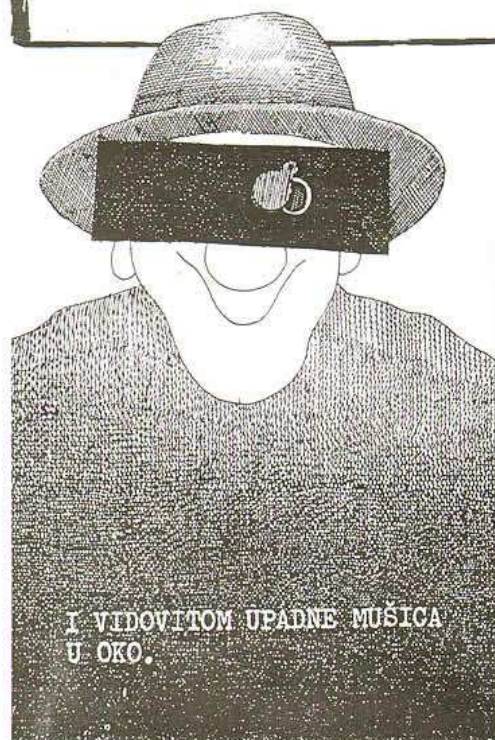
NIKICA BANIĆ
KOMA
AFORIZMI

Izaberi cipele — taman, a burmu broj veću.

Neke su rode prevarile poneke devojke
— došle su prerano.

Pročitana knjiga je interesantna, što se ne bi
moglo reći za čoveka.

I VIDOVITOM UPADNE MUŠICA
U OKO.

Boj te ~~ne~~ vidio

Na vlast je doveden NARODNOM A PREDACE JE SAMO Božjom voljom.

OŠTAR jezik je istupio o razbijene ZUBE.

Od aplauza SE NIJE MOGLA ČUTI koliko je GLUP.

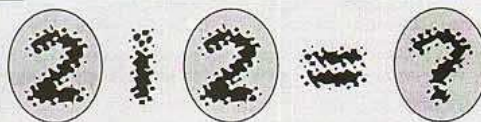
Od kako su ŽENE dobile PRAVO GLASA ZABORAVLJAJU NA MOGUĆNOST ČUTANJA.

NEMAJU izbora — biće izbora.

Bili su pokvareni i PRE isteka ROKA UPOTREBE.

GLAVA mi je zahvalna JER NA PAMET mi padaju SAMO lake misli.

Dejan Točević

Svi vole da su u hladu, niko da je u sjenci!

Žena mužu ne treba da se miješa u brak.

i Pavle Veličković

Od komarca ne treba praviti magarca.
Lakše je to učiniti od čovjeka.

Političari su kao muzičari: dijele se na
narodne i zabavne.

Ibrahim Šahman

KO KRTOLE

Veliki je odmor. Profesori se razbaškarili u zbornici.

Rajko Cerović, profesor književnosti i jezika, spusti razredu knjigu i stade da priča:

— Bez mojih ne može ni istorija, ni literatura... Oni su njihova osnova, u najboljem smislu te riječi. Sjetite se, na časak, samo Novice Cerovića, pa Stojana, Milana...

— Kolega, vi ste Cerovići ko krtole — kroz smijeh ga prekide Jivan Čelebić, profesor istorije.

Rajko se iznenadi. Takvu opasku najmanje je očekivao od istoričara.

— Ne ljuti se, Rajko, moram da ti objasnim što sam tako rekao. U Cerovića — sve što valja je pod zemljom, a što ne valja — nad zemljom.

Momir Sekulić

Brdanski težak i nadničar Mago Migov je cijeloga vijeka tovario na svoja tvrda pleća sve što se može nositi. I to ne sam no uz boleću pomoć i nuždenoga i nezaprešnoga. Vreću frometina ili šenice od kuće k mlinu Tamnik, a azar punu vreću brašna od mlina ka kući; tovar sijena, breme drva, naramak ovršine, balu pruća ili štice, deblo od duba, čamovu gredu, kotur bodljikave žice, brava živoga; česovu makanju, dekad i vrdžopca ili bonu ženu, a od zaroka ili opklade i kakvoga duturuma ili gospodina s mašnom, tašnom i šeširom. I nimalo se nije ijedio na zlu sudbinu koja ga je skolila.

E a jednoga dana se u Magov obor odnekud stvori magare. Kao da je iz zemlje niklo. Mago prvo obide oko njega nekoliko puta da utvrdi ono što vidi, pa ode u susjedno selo, te njemu najbliže, a onda prode cijelu nahiju. Ali od onoga čije je magare, ni traga ni glasa.

Magare se malo pomalo pripitomi. O njemu obisnu ne samo deca no i velika čeljad. Nauče ga svakojemu marifetu: da mrda ušima po taktu, da njače kad mu se ne njače; da mava repom unakrsno; da se propinje na zadnje noge; da kleca bez preše i da radi ponešto što nije za priču. Dedu ga nauče da ije: pucaka, čibuka, koromana, cukra u kocke, rahat lokuma; da pije: boze, kabeze ili piva, a od davola su mu davali varenike i bijeloga luka! I za sve jade naviknu ga na žvakaču gumu, ma ga, začudo, ne nauče da pravi balone, e magare ubačuje i izbačuje vazduh kroz nos, e nikad ne boluje od nazebe.

Jednom prilikom se Magov, već pravi magarac zateče pomeđu dva plasta sijena. Nalježe Lado Tajov, brdanski mudrac, i reče:

— Lipsaće. Nema mu spasa.

— Kako znaš? — pitali seljani.

A on odgovorio:

— Nečesov francuski filozof, a još vele sholastičar, da ne mudrujem što je to, smiješnoga imena i prezimena, Žan Buridan (jedno se s drugim slikuje kao pjesma) rekao je, ako se magarac nađe pomeđu dva plasta sijena, lipsaće od gladi, e neće znati na koji će prvo, koliko je pametan.

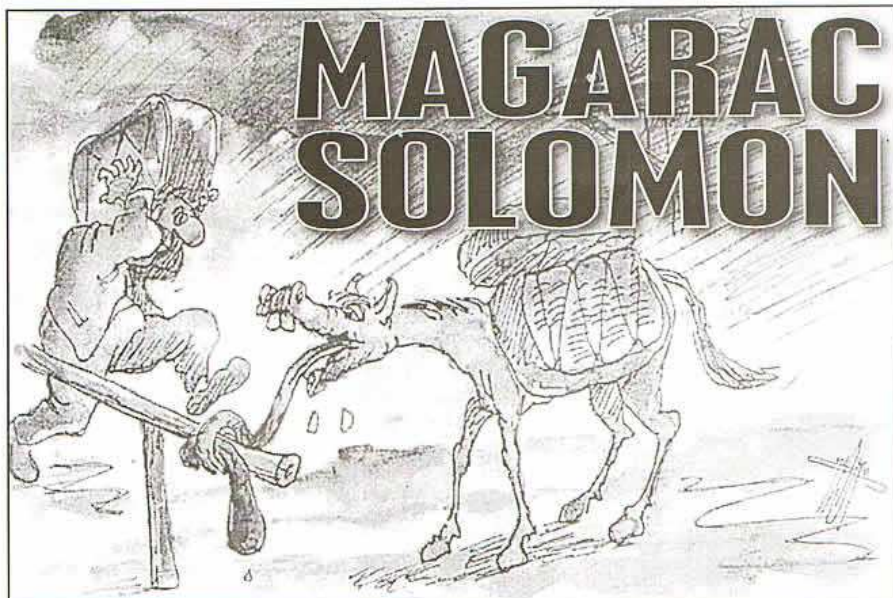
No ovaj magarac, najprije radi toga što nije imao magarećega iskustva, kako se veli, još neukrutio magareću čud, prvo pogledne u jedan pa onda u drugi plast, i bez ikakvoga dvoumljenja, prođe između oba, pa pravo na detelinu! I nabrova se onoga mladoga trolistoga cvijeta, do iza oba uva, da je poslije magarcu nadenuo ime "Solomon". I to ne bez neke. Otada su Lada zvali "magarećim kumom".

Magarac Solomon je rastao i stasavao uz njegu i brigu cijele familije, ne bi li joj to vrnuo kad prisprije da se jaše i tovari.

Jednoga dana, uoči Veljija poklada, Mago natovari magarca s dvije punane vreće frometina, pa š njim u mlin. Sjutri dan po prvome tovaranju, magarac Solomon zadući, vele, u planinu. Ugrabi noć te strkne da ga niko niti vidi niti čuje. Poslije su se javljali svjedoci kako su ga videli de ide: jedni k Sadavcu, Markovini i Velestovu; drugi k Ponikvici i Sinjavini, teke na dvije suprotne strane. A treći su zborili kako magarac nije znao de ide, pa ni oni ne umiju reći...

Mago se dobro zamisli i krene da traži magarca tamo, kako je zborio, de se može bolje skriti, a de ga je teže naći.

Nije to bilo onoga vaktā kad se vatra prenosila, ne s koljena na koljeno, no s ugarka na ugark, kad nije bilo čibrika i upaljača ni zalijek, do truda i ognjila, to jest kresiva. No je sve to davno doprlo do Brda, ali ne i do Mago. Zato on uveče zapreće u pepeo najveći

komad žara koji se do jutra smanji na žisku, crvenu kao kukurijek, i od nje "na lijepu" načini veliki oganj.

Mago porani zorom. Napuni fenjer gazom i ode u potragu za magarcem, s upaljenijem fenjerom po danu. Fitilj uvijek na malo da plamen jedva čilji, kako bi za dana trošio što manje svijetla. Negde taman kad je pala noć, Mago sretne nečesova namjernika s neupaljenijem cigarom duvana u zubima. I u trenu kad je ovaj uždio duvan, fenjer se utulio, e više nije bilo gaza. Mago produži da traži magarca s utuljenijem fenjerom po mrčavi i nevidelici, na još zaludnijem način. A onaj namjernik ode svojijem putem, održavajući vatru paljenjem cigara na cigar.

Kad se Mago vrnuo doma bez magarca, zatekao je utuljeni oganj i ladni upret. Ali, kao kad se oće, opet nalježe onaj isti namjernik s upaljenijem cigarom, i vrne mu vatru. Pomoću kartica, labudine, kočanjine, tankija suvaraka, malija čamovija štice, koje se čuvaju zalijek, do debelija čepanica...

Mago reče namerniku kako je čuo od Lada e su tako vatru prenosili stari Grci ili Jelini u Eladi. A ovaj produži svojijem putem, uz riječi: — Prijatelju, vatru sam ti vrnuo, a sad ti dugujem samo rakiju.

A Mago ga isprati:

— A ja tebi, prijatelju, da rečem, ako nijesi znao, a prilikom, nijesi, ni vatra ni rakija se ne mogu dugovati, ako imaju mjeru. E su i jedno i drugo svačije dobro. Zato putuj mirmo, kao da sam ja tebi ostao dužan.

No da se vrnemo priči o magarcu Solomonu.

Čekao Mago magarca, neko učeni je zborio kao "Penelopa Odisēja". Prokćelo mu se da tovari drugoga, a ne samo drugi njega. Prolazili dani, nedelje, mjeseci, a od magarca ni traga.

Pošto je Mago izgubio svaku nadu, od golemoga straha da mu je vuk izio magarca, kako bi se reklo, i u bukvalnome smislu, on mu lijepo nađe zamjenu. Nalježe nečesov Ciganin s konjem, kojega je toliko hvalio da Mago nije odolio a da ga ne kupi. I to uz dva uslova: Magovoga da ga ne plati skupo i Ciganinovoga da se konju ne gleda u zube.

Sjutri dan pošto je Mago dobio konja, magarac Solomon se vrnuo iz planine. Zapazio to prvi Lado, pa rekao:

— Neka sam sramotan ako magarac Solomon nije više insan no aijan!

A pošto se dobro raželio magarca, Mago je pred trides druga, u kafani "Lug" dao riječ:

— Ljudi! Nema pod Kapom toga kantara po kome moj magarac nije pametniji od mene. I ne zvao se ja imenom, ako ću ga ikad tovariti kad je tako avizan.

Savo Martinović

RIBNICA JEDNA U MAJKE

Kupâ sam se u Ribnicu, a isplakâ u Moraču. Odio na jezero, a dočeka' da se kupam u more.

O, Bože, je li moguće da sam sve ovo radio šeset godina.

A neki, odma iz ovijâ brda, pravo na more. E pa, brato, nebi to moglo tako. Imaš debelu kožu pa si morâ da kožu naučiš na Ribnicu, pa na jezero, pa onda na more. Moraš, brato, da pocrniš, da ne izgoriš. Debela ti je koža. Moj dobri drug Božo nije me poslušâ, no je pošâ odma' na more i izgorio. Vidi ga danas kako je crven ka kukurijek. E to ne može, imaš školu, no nemaš premaz.

Ajde da se dogovorimo — Podgorica moja i tvoja.

Nekome nampane da načini mediteranski grad. E kome to nije milo i zašto mu nebi bilo milo? Ja sam se nagrdio što prodado' ono imanje u Vrbicu, e će, možda, more doći taman do Vrbice. Avetinja, nijesam ja zna ove evropejske tokove, pa da sam pričekâ. A što čoe da pričeam? Tako mi Boga, ako probuše ovi tunel nećemo ga odit' u Bar i Sutomore, no neka pušte more, pa pored ovija palmi, Vektri i sekti ima da se banjamo kâ u Banjane. A Banjani naša braća, no što. Neće odit' u voz no uz čamac, pa iz Podgorice pravo do Žukotrljice.

Gorica je brdo slavno. A po čemu brate mio?

Ajde nađi Zećanina da palmu usadi, pa mi oko izvadi.

Gorica je moja ljubav i ovako i onako, a tebe je teke tako.

Jer Gorica nije svako.

Tu te čekam, moj jarane, Gorice su moje rane.

Gorica je moje brdo. Gorica je moja ljubav.

Gorica je moja žena. Gorica je stožer dece moje.

Moja žena jes' Gorica, sve drugo bi bilo šteta, e za koga, Bogu 'falaš.

Za mene bi bilo šteta, što se zove sad Zorica, kao nekad Podgorica.

Vidiš Gorica je vazda bila. Podgorica tu i tamo, videćemo.

Tito mi je mio bio, a Gorica lutka moja.

Titograde grade mio, sve sam za te učinio.

Oj Gorice brdo velje, Podgoricu ti udavi.

Jahasmo te koliko dade, a od tebe što soćade.

Cio život ja se penjem, a Gorica samo stenje.

Nemoj Goro, nemoj rode, penjemo se do slobode.

Penjanje je pravo stanje. A spuštanje to je pravo.

"Digni ga visoko da se dobro ubije" — ovo su rekli pametni Podgoričani, no nema ih više. Ribnica u moj vakat, i kad je bila najglibavija, a nije nikad, za nas je bila čista. Morača s kljenovima, i ništa ribom, taman kâ da si kaviyar ulovio. A sad? E, sad no kad. Nikad više.

Oj Ribnice srebrena i Moračo zlatna,
čuvaj te mi 'lad, no je veliki smrad.

Pa ono, brato:

Šetajući pored Ljubovića...

Aj sad prošetâ, ako te nije stra'.

A od koga, zaboga? Tu moš sres ili kucka ili čojka, te mu se zna korijen. I prvijema i drugijema sve piše na vrat. Većini je obraz crven, pa im nemoš znat' kad su stidni. Ovi te nijesu crveni, oni su boni, ili su precrvenjeli.

Malo ko danas 'oće da reče ko mu je ded. Nije da ne zna ko mu je ded, no neće da ga bruka. Čuja sam de vele: kad spojiš magaricu i konja rodi se mula. A u ovu ljucku rasu potrefi se češće balega na balegu i rodi se matrak. Ja sam ovođe nešto pobrka: ili ja kupim matrake, ili je sve ovo đavo ponio.

Milica, jedina u majke. A svaka jatka misli da je to njena Milica, možda jes'.

Radosav Cico Popović

Angdt Aegoe TAKNUTO

Pjesnik Vito Nikolić dok je bio na "čemanu" često je provodio po kafanama u vrlo lijepom i dobrom društvu. Jednom se bogme "osamio", a i prekardašio u piću, pa stvorio i malo "nereda" te bi obaviještena milicija.

U toj kafani malo podalje bilo je jedno društvanje "veseljaka", te milicija s vrata pravo k njima. Upita ih šta su to uradili, a oni odgovore da nijesu ništa krivi, nego da je kriv onaj "samotnjak" u drugom čošku kafane.

Kad se patrola uputi u sasvim drugome smjeru pjesnik Nikolić veoma ozbiljno, a i kao ljutito:

— Nema to burazere, ne prilazite!

— Taknuto maknuto!

Neki ga od milicionera prepoznâ, nasmijaše se i mirno napuštîše kafanu.

BRATSTVO

U Kolašinu se jedno bratstvo na manji ogranak, trbuščić, zove Blejavci. Baš iz tog bratstva i ogranka dvojica su bili opštinski odbornici. Jedan profesor a drugi zemljoradnik.

Na jednoj od Skupština trebalo je izglasati odluku da se jednom ulicom, koja ide pravo uz varoš, ne progoni stoka za vrijeme izdiga na planinu Bjelasicu. Kad se o toj tački počelo raspravljati, onaj odbornik, koji je bio (seljak) poviče iz svega glasa na svoga rodaka profesora:

— Ne daj Mićašu, ako Boga znaš, da se ova ulica zabrani, jer kuda ćemo ja i ti dolaziti na posao?!

Svi odbornici graknuše u smijeh — nasmijao se i sam profesor, jer njegov rodo ne dade bez kako je pravo.

Janko Vujisić

VARNIČENJA

Jednaki smo pred zakonom, ali ne pred sudijom.

Od kako je dobio malo vlasti, ne poznaje me.
A i ja sam njega tek tada upoznao.

Zakopali smo ratne sjekire.
Borbu smo nastavili drugim sredstvima.

Murat Ćorović

MASKENBAL NA RUDNIKU

I ovamo kod nas maskenbal se pravi
Ne trebaju kostimi, pozorišne daske,
Kakve svinjarije izvode mangupi
I to sve javno, poskidali maske.

Nikola Đorđević

SVETA ISTINA

Od tableta uzimam
jedino vijagru.

I otrov se u piće ubraja.

Vladislav Pavićević

BOLJE JA ZNAM

Nije problem u parama,
nego u besparici.

Kad god pobijedim sebe,
pitam se ko je poražen.

Stojan Čabarkapa

KOLO GORČINOVO

Gorčin, naočit seoski momak, stasao za ženidbu, zagledao se u Jagliku iz Zavraca, isprosi je, svadbu napravio i oženio se. Svi su se tome obradovali, naročito njegova majka, koja je računala na zamjenu i pomoć u kući.

Trećeg dana po svadbi Gorčina rano probudiše i poslaše da tjera stoku na ispašu. Došao red na njega.

Stado ovaca je puštilo i usmjerio put Bijelih kamenica, gdje je bilo manje kamenjara i bolja paša.

Ispod brežuljka nalazila se manja dolina, nalik na dno od kape, ograđena visočijom kamenom ogradom, neobrađena i zatravljena. U prolazu ovce su zašle u dolinu da je opasu.

Gorčin sjede u kraj doline. Kroz glavu mu prođe sve što mu se posljednjih dana desilo, a bilo je dosta toga: Doček svatova i prijatelja, osmislene zdravice, svatovsko nadmudrivanje, žensko natpjevavanje, svečani čin vjenčanja u crkvi, dražesna igra barjaktara, čestitanja. Misli nije mogao odagnati od sebe i odjedanput počeo glasan razgovor sa sobom, pitajući se i dajući istovremeno odgovore na pitanja, ne znajući da šuma nije nikad sama i da ga neko može čuti.

— Oženih li se?

— Oženih, Boga mi.

— Odakle?

— Iz Zavraca.

— Od koga?

— Od dobroga i čestitoga roda.

— Je li nevjesta čemu?

— Jes, lijepa ka vila, nije ljepše u selo odavno dolazilo.

— Je li ljepša od Danice?

— Jes, i od dovedenih i od neudatih, tako ljudi rekoše.

— Je li bila poštena?

— Bio sam joj prvi.

Pošto ovo reče, ushićen ustade i viknu "Ojha" i počeo igrati crnogorski. Igrao je od jednog do drugog kraja doline. Izgledalo je da nogama zemlju ne dodiruje, širio je ruke i u mimohodu niz tijelo skupljao. Od kamene ograde učini mu se kolo oko njega kreće i u kolu da igra sa Jaglikom. U igri se zanio i nije znao koliko dugo je igrao, sve dok nije osjetio teret u nogama i znoj na čelu.

Ovaj nesvakidašnji prizor gledao je njegov rođak i komšija Blažo; tu se slučajno blizu zatekao. Nijemo ga je posmatrao, razumio njegov zanos i radovanje. Više za sebe je rekao:

— Sreću čovjek ne može naći, ona ga sama sreća.

Nije se Gorčinu javio, nije ga htio prekinuti, dok se ne naigra u "kolu" svoje sreće.

Umoran od igre, opijen srećom Gorčin u hladovinu leže na leđa a glavu nasloni na ukrštene nadlanice ispod zatiljka. Zurio je u plavetno nebo iznad sebe kojim sunce putuje i gdje zvijezde stanuju.

— Bože, kaži mi jesam li rođen pod srećnom zvijezdom ili mi se to samo pričinja, glasno je razmišljao.

Opuštio se, zaklopio je oči i utonuo u duboki san.

Kad se probudio, vidio je stado u blizini i u hladovini. Sunce je navilo ka zapadu i najavilo brzi zalazak. Nije osjećao ni žed ni glad; samo je čekao noć da što prije utone Jagi u zagrljaj.

Radovan B. Krivokapić

Arogantizmi

Bio je oštar na jeziku, pa se posjekao.

Usrali smo motku. Ni u ostalim disciplinama ne stojimo bolje.

Slobodan M. Čurović

TRI ČISTE

Demokratske institucije su toliko ojačale da su postale strah i trepet.

Zgažen čovek, to je kod nas prelazno rešenje!

Mogao bih da se setim kad sam poslednji put jeo, ali nisam toliko zloпамtilo.

Ivko Mihailović

Preci i potomci

Ne okrivljujte svoje pretke. Potomci će vam doći glave.

Nisu sve žene pocrnele. Ima i opaljenih!

Moja žena ne može da dođe do reči od same sebe.

Milorad Kalezić

POT KO VICE

Da, kasnim!
Čekala sam svojih pet minuta!

Život je kao hipodrom: uvek se kladiš na pogrešnog konja!

Pogodila ga je potkoviца u glavu... Imao je sreće.

Ivana Srećković

MASKOTE

Mislili smo da je maska. A on je čitavo vreme pokazivao svoje pravo lice.

Za izvlačenje iz živog blata, davljenik pristaje na omču oko vrata.

Nova kletva: "Da Bog da dočekao — sačekušu".

I zavist je bolest zavisnosti.

Borivoje B. Orović

Kravlje ludilo

Sva ludila smo probali, sem kravlje. Čuvamo se njega više no ostalih, jer, to ludilo je bez koristi da ikome išta s njim možemo učiniti, osim sebi.

A zašto bismo onda ludovali, bez da nam se zamjeri? Rekli bi nam da smo se uvrgli u goveda, a ne u dedove.

Od nedostojnog ludila živi bismo se pojeli, i od sebe samih bez lijeka otrovali.

Andrija Markuš

RELIGIJA

Kad sasluša objašnjenje na šalteru, Od muke se prekrsti stranka. "IZVINITE — reče joj službenica — OVO NIJE CRKVA, NEGO BANKA!"

Slavko K. Šćepanović

Događaji u Magarčevoj sjenci

fragment groteskne komedije
za koju je Veljko Radović
dobio Sterijinu nagradu

NILAJ: Protivite li se da uključim magnetofon?

TIMOŠ: Polako, još ne znam o čemu se radi! Sve zavisi. Ne znam što ćete da me pitate. Ne znam što se od mene traži. Možda mogu mnogo, a mogu nimalo. Zavisi od cijelog niza objektivnih i subjektivnih faktora vezanih za moj položaj. U Opštini, i šire.

NILAJ: Vi, svakako, znate da se ove godine navršavaju tri stotine godina od turske opsade Beča?

TIMOŠ: To mi je promaklo! Ne znam. Iako je svima nama ovdje istorija prosto u krvi, posisana s majčinih mlijekom. I šta kažete, već prošla tri vijeka? Boga ti! Kako vrijeme brzo leti, da se tako izrazim! Ne stiže čovjek sve da prati. Znači, u vezi toga ste? Moraćete u Muzej, tamo imamo arhivara koji je živa istorija borbe protiv Turaka i osvajača. Beč, opsada Turaka, to nije u mojoj nadležnosti. Ovo je Komisija za zapošljavanje, a ja sam njen generalni sekretar.

NILAJ: Znam, ali nikoga od funkcionera u Općini nema.

TIMOŠ: U tome i jeste nevolja... Normalno, znate za našeg velikana Njegoša?

NILAJ: Nešto sam čula.

TIMOŠ: Kako to?! To je veliko, svjetsko ime!

NILAJ: U svijetu je mnogo pjesnika.

TIMOŠ: Ali, Njegoš je jedan! On se i liječio od tuberkuloze baš u Beču. Bio je najljepši čovjek Evrope. Vladika. Genije!... Pitajte me, zbunjen sam! Ne znam šta se od mene traži, kao od daka. O turskoj opsadi Beča ja ne znam ništa. Podsjetite me, molim Vas, je li Beč tada pao? Iz istorije sam imao jaku trojku, ali sve se zaboravi.

NILAJ: Na žalost nas, Turaka, Beč se tada odupro. (*Smije se.*) Kri-
vi su Poljaci. Vojska Jana Sobjeskog došla je u pomoć Beču, da pomogne zemljama Zapadne alijance. Bila je ugrožena krišćanska Evropa.

TIMOŠ: Sad znam! "Sobijeski, vojvoda savojski, salomiše demonu rogo-

ve. Puče kolan svečevoj kobili — oti-
doše kola nizastranu". To je to! Njego-
ševi stihovi su to ovjekovječili dok je
svijeta i vijeka. To su stihovi, a ne ovo
današnje trtavrta! "Oj, Stamble, ze-
maljsko veselje, kupo meda, goro od
šećera, de se vile u šerbet kupaju"...

NILAJ: To je isto taj Njegoš?

TIMOŠ: Da, gospodo, jedan geni-
je ljudske veličine!

NILAJ: Njegoš, Njegoš, pa *punk-
tum!* ... Beč se i tada i danas smatrao
predzidom kršćanstva. *Antemurale
christianitatis!* Beč zato i proslavlja
taj jubileum. Priprema se džinovski
spektakl, stotine šatora, hiljade ko-
nja ... Simulira se opsada Beča iz
1683. godine. Trenutačno je tim pos-
lom u Beču lordmer Ankare, gospo-
din Daglardža.

TIMOŠ: Znači, mamipare, za bje-
losvjetske turiste?

NILAJ: Ne, gospodine! To je evo-
kacija u duhu prijateljstva i pomire-
nja i simboličan izraz monolitnosti
Evrope.

TIMOŠ: Šta imamo mi s tim? Nji-
hova gospodska stvar! Za to mi ne
dajemo ni prebijene pare. Ni za ko-
nje niti za čadore. Kakve to veze ima
sa mnom, s nama uopšte?

NILAJ: Na osvajačkom putu ka
Beču, Turci su prešli i preko vaše te-
ritorije.

TIMOŠ: Prevarili su Vas! Gospo-
do, Turci preko ovih planina nijesu
"prešli" bez krvavih gaća. Borili smo
se do potonjega, kao uvijek što smo,
i kao što ćemo se uvijek boriti protiv
zavojevača i njihovih domaćih slugu.
Ovo su slobodne gore, gospodo, što
je rekao veliki Njegoš. Znači, Boga ti,
mi smo nekako "krivi" što smo se Tur-
cima našli na putu ka Beču, i dalje, do
okeana?! Da čovjek ušima svojim ne
povjeruje ... To je usko gledanje na isto-
riju! Najbolje da se mi oko toga ne pre-
piremo. Zaboravimo! Eto, čega ima za-
jedničkoga između ondašnjih i dana-

šnjih Turaka? Mi smo sad najbolji pri-
jatelji.

NILAJ: U Vašem Muzeju čuva
se mumificirana glava seraskera Ru-
vim-paše.

TIMOŠ: Tačno! Mi je ne krijemo.
To je slava, a ne sramota. Ko se to
još stidio junaštva?

NILAJ: Pokazujete li je turistima?

TIMOŠ: To Vam ne bih umio ka-
zati. Da se ja pitam, i bih i ne bih. Šta
ja znam, ja nijesam neki istoričar! Pa-
ša je tu kod nas trista godina. Muzej
je do moga kabineta, meni nešto do-
sadno, te ja kod paše, na "razgovor".
Ali šta će sve to Vama, jednoj tako li-
jepoj i pametnoj ženi?! To je priča za
junačke, muške, ratničke uši i oči.

NILAJ: Pa, ja sam reporter s Bal-
kana, zaboga!

TIMOŠ: Znači, na Balkanu posto-
je samo odrubljene glave?

NILAJ: Ne, ali ja sam predložila
Cajtu reportažu o tome, pošto se
štampa tematski broj o jubileumu op-
sade Beča.

TIMOŠ: Stvarno ste novinarka?
Samo novinarka?

NILAJ: A zašto ste Vi tako sum-
njičavi?

TIMOŠ: To mi i dužnost nalaže, a
i po prirodi sam obazriv kad je riječ
o ženama.

NILAJ (*vadi iz tašne legitimaci-
ju*): Evo Vam moj akreditiv!

TIMOŠ: Ma, vidim! Ali, toga mo-
že da se naštampa na gomile. Naši
drugovi su prije rata putovali po svi-
jetu sa lažnim pasošima i legitimaci-
jama. Čitam ja to, a čitam i špijunske
romane. U to sam prosto zaljubljen.
Ne kažem ja to zbog Vas, Bože saču-
vaj. Mi smo, kao što svijet zna, otvo-
rena i slobodna zemlja. Pitajte što
god hoćete, i iz mojih usta čućete
čistu istinu. Nemamo mi što da kri-
jemo ni od domaćih ni od stranaca.
Ali, šta će pašina glava u svemu to-
me?! Što ne pišete o našim nadaleko
poznatim prirodnim ljepotama, ko-
me je više do glave koja je smanjena
kao dječja šaka!

Veljko Radović